

Vänsterpress om Ukraina juli 2014

Nedan ingår artiklar från mitten av juni till slutet av juli (24 juli) – de nyaste artiklarna är från *Internationalen* (3 st) och *Proletären* (1 st)

Se även:

[Konrad Kreft och Clara Weiss: Nationalism och fascism i Ukraina - en historisk överblick](#), samt [Ukraina: folkliga rörelser och imperialism](#) (uttalande) och [Fjärde internationalen måste stå upp mot kriget och åtstramningskampanjen mot Ukrainas folk](#) som kritiserar uttalandet.

För tidigare artikelsamlingar om Ukraina (den första från februari), se [Svensk vänsterpress om Ukraina](#).

MF 25/7 2014

OBS:

I en *Internationalen*-artikel nedan nämns att det ukrainska parlamentet 23/7 upplöste den kommunistiska parlamentsgruppen och att man hotat med att nästa steg skulle bli att helt förbjuda kommunistpartiet. Och det talas redan om att förbjuda fler partier. Så var det med den ukrainska demokratin.

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>Ukraina: för arbetarenhet – nej till Kievregimen, Putin, EU och Nato</i>	1
Flamman	4
<i>Donetsk förbereder sig på attack</i>	4
Internationalen	5
<i>Svenskt bolag sägs äga hälften av Ukrainas gas och olja</i>	5
<i>Vädjan om solidaritet från gruvarbetare i Donbass</i>	6
<i>Ukraina: Dans på avgrundens rand</i>	7
<i>Uttalande: Stoppa kriget i Ukraina</i>	10
<i>Ukraina förbjuder Kommunistpartiet</i>	11
Offensiv	12
<i>En väg till fred i Ukraina?</i>	12
Proletären	13
<i>”Ukraina håller på att brytas sönder”</i>	13
<i>Ukraina i EU:s grepp</i>	15
<i>Västmakter utnyttjar flygplanskrasch i Ukraina</i>	16

Arbetarmakt

Ukraina: för arbetarenhet – nej till Kievregimen, Putin, EU och Nato

Jens-Hugo Nyberg

Arbetarmakt nr 2 2014

Borotba förstamajdemonstrerar

Den här vårens mest uppmärksammade oroshärd i världen har varit Ukraina, som har sett massmobiliseringar, repression, fascister, ockupationer och en kupp, och där både Ryssland och EU/Nato har gjort sitt bästa för att få ner sina händer i syltburken. Uppfattningen om vad som sker har skilt sig diametralt beroende på intressen, och till detta kan läggas inte så lite förvirring.

Företrädare för borgerligheten i USA och EU tog från första början helt ställning för Majdanrörelsen, vilken de helt identifierade med dess ledning. De frånkände Ukrainas regering rätten att upprätthålla sin ordning på gatorna, något de annars ser som självklart i andra länder, men i detta fall fick de det att låta som en principalsak att regeringen inte hade någon rätt att stoppa demonstrationer. De mest konsekventa av dem, som Carl Bildt, förnekade inte bara faran med att fascister spelade en viktig roll i rörelsen och sedan i den nya regeringen, utan förnekade helt krasst att Svoboda och Högra Sektorn alls skulle vara fascister.

På andra sidan – marginella i väst men betydelsefulla på plats – finns de pro-ryska krafterna.

Maidanrörelsen och kuppen

President Janukovyj var uppenbarligen en korrupt fiende till arbetarklassen, och det fanns all anledning att protestera mot honom. Givetvis hade Ukrainas arbetare all rätt att störta honom. Problemet med Maidanrörelsen var dock att den från början formerades under en ledning som var lika arbetarfientlig som den sittande regimen, och som från början hade ett mycket tydligt mål som innebar att angripa arbetarklassens intressen.

I Ukraina finns sedan lång tid tillbaka en uppdelning mellan den södra och östra delen å ena sidan – huvudsakligen rysktalande och orienterad mot Ryssland – och den norra och västra delen, hem för den ukrainska nationalismen och orienterad västerut. Stalinismens fall och Sovjetunionens upplösning innebar att kapitalismen återupprättades. Detta skedde till stor del genom att de gamla stalinistiska byråkraterna köpte loss den tidigare statliga egendomen för en billig penning eller helt gratis. De berikade sig på bekostnad av en arbetarklass, som mest har fått se ökad fattigdom och osäkerhet. Oavsett om de styrande politikerna har varit orienterade mot Ryssland eller mot EU har deras uppgift varit att upprätthålla sina privilegier på folkets bekostnad. Varken den orangea ”revolutionen” 2004 eller maktövertagandet 2014 har ändrat det minsta på detta.

Majdan-rörelsens fortsatta orientering mot EU innebar att de var helt inriktade på ett åtstramningsprogram, frampressat av IMF, som skulle slå mot Ukrainas arbetare, framför allt i östra delen av landet. På framträdande plats på deras sida i gatuprotesterna, och senare i regeringen, fanns fascisterna. Detta gör att det inte fanns någon anledning att ge något stöd till Majdan-rörelsen som sådan, kritiskt eller inte.

Majoriteten av människorna som protesterade var inte fascister, och hade knappast som sitt mål just åtstramningsprogrammet. Detta skapade givetvis möjligheter för vänsterkrafter att blanda sig i leken och försöka mobilisera missnöjda för progressiva syften. Detta kunde dock bara ha gjorts genom att resa egna paroller som riktade sig mot både den officiella Majdan-rörelsen och Janukovyts regering, utan att stödja sig på någon, och att bilda egna självförsvarsstyrkor som kunde stå upp mot både regeringsstyrkor och den fascistiska milisen som stod på de västorienterade borgarnas sida. Att fascisterna från början började angripa vänstern gjorde dock denna uppgift mycket svår, och de åtstramningsivrande borgarna och fascisterna ställning som ledare för rörelsen kunde inte hotas.

Av den anledningen fanns det inte heller någon anledning att ge minsta stöd till kuppen som störtade Janukovyts och ersatte honom med företrädare för Majdan-rörelsens ledning. Båda sidornas oligarker och byråkrater är att betrakta som lika reaktionära. Den nya regeringen innehöll dessutom flera fascister från Svoboda. Detta innebar inte att det var ett fascistiskt maktövertagande vi såg, och det verkar inte troligt att Svoboda och Högra sektorn kommer att tränga undan de andra krafterna för att själva ta över. Däremot innebar kuppen att en högerregering med huvudsyfte att attackera arbetarklassen och som innehöll flera fascistiska ministrar tog över – och att fascisterna fick kraftigt ökat utrymme att attackera vänstern, något som de har gjort åtskilliga gånger sedan dess. Både återstoden av det gamla stalinistiska kommunistpartiet och det antistalinistiska vänsterpartiet Borotba har fått sina lokaler förstörda, och medlemmar misshandlade.

För arbetarnas försvar mot fascister och nedskärningar!

Det är nu en nödvändig uppgift för Ukrainas vänster och arbetarklass att organisera självförsvar. Uppgiften är givetvis svårast i norra och västra Ukraina, där Kievregeringen har kontrollen och där Högra sektorn har stort utrymme att agera som de vill. Utsikterna är bättre i södra och östra delen, som Kievregeringen inte har någon full kontroll över, och dit Högra sektorns styrkor inte kan åka utan att riskera att få ordentligt med stryk – vilket Mikael Skilt från Svenskarnas parti och hans ukrainska fascistvänner nyligen fick erfara.

Det finns ingen anledning för arbetarna i östra Ukraina, att underordna sig Kievregeringen, deras intressen kräver att de kämpar emot nedskärningarna och fascisternas möjligheter att attackera dem. De gör därför helt rätt när de slår tillbaka alla fascister som kommer dit, liksom alla försök från representanter från Kiev att ta över. Kampen mot Kievregimens åtstramningsprogram förtjänar allt stöd.

Däremot är det helt nödvändigt att organisera det motståndet på en internationalistisk grund och vägra att anpassa sig till den ryska chauvinismen och till Putins regim, som är lika stora fiender till arbetarklassen. Putin kommer att frikostigt strö fraser om ”antifascism” omkring sig, men det är nödvändigt att inte gå på det han lägger i ordet, och att inte bemöta den ukrainska chauvinismen med rysk chauvinism. Att behårt motsätta sig förtryck mot ukrainare såväl som minoriteter som krimtatarer är en fråga om liv och död för arbetarklassens sammanhållning.

Ner med all chauvinism – nej till imperialistisk inblandning

Internationalisters utgångspunkt kan inte vara att det är de befintliga gränserna som till varje pris ska försvaras, och inte heller ”folkrätten”, som i praktiken bara gäller så länge den har tillräckligt stöd hos stormakterna, och i likhet med lagar i allmänhet även kan använda mot arbetarklassens intressen. Däremot sker en omdragning av gränserna aldrig i ett vakuum. Internationalister har inga principiella invändningar mot närmare band eller en union mellan Ryssland och Ukraina, men i nuläget riskerar alla paroller om det att spela Putin i händerna.

Uppskattningar av vad som händer i östra Ukraina varierar mycket beroende på vem man frågar, men även om en stor del av västmedia slentrianmässigt bara skriver om ”pro-ryska separatister” står det klart att många av dem som har agerat är vanliga arbetare som motsätter sig ytterligare attacker på sina levnadsvillkor, och som avskyr fascister. I denna mobilisering finns möjligheterna för en socialistisk lösning på krisen. Samtidigt kan man givetvis inte blunda för att den påtagliga ryska inblandningen.

I västmedia utmålas Ryssland vanligtvis som den enda aggressiva parten, något en snabb blick på tidigare USA-amerikanska ingripanden, eller EU:s utpressning mot exempelvis Grekland och USA snabbt borde vederlägga. Däremot finns det ingen anledning, som delar av den gamla stalinistvänstern med Myrdal i spetsen gör, att stödja Ryssland som ett bättre eller mindre imperialistiskt alternativ. Genom sitt blodiga stöd till Assad har Putin visat att hans imperialism inte är mera godartad, och även om många av Europas fascister stödjer Svoboda och Högra Sektorn står många andra på Putins sida. Internationalister måste motsätta sig såväl ukrainsk som rysk chauvinism, och motsätta sig interventioner – militära eller med ekonomisk utpressning – från såväl EU och USA som Ryssland. Ukrainas arbetare måste skapa sitt eget alternativ – tillsammans med arbetare i andra länder, men mot både väst- och östvänliga byråkrater.

Det stora problemet är att det inte finns någon stark vänsterkraft i Ukraina, ett verkligt arbetarbaserat revolutionärt parti, som skulle ena arbetare och fattiga kring ett internationalistiskt och socialistiskt program, mot byråkrater, oligarker, imperialister och krigshetsare från alla sidor, och som kan knyta täta band med oppositionsrörelsen både i Ryssland och de som finns i EU. Det finns grupper som Borotba, men deras litenhet gör det svårt att vända den nuvarande krisen till revolutionära möjligheter för arbetarklassen. Den nuvarande instabila situationen kan knappast vara hur länge som helst, och i avsaknad av ett tydligt socialistiskt alternativ är faran påtaglig att krisen löses genom någon form av kompromiss mellan Kiev-regimen, med sina uppbackare i EU och USA, och Putin och hans uppbackare i Ukraina. Revolutionärer i Ukraina måste givetvis försöka förhindra en sådan lösning, som vore reaktionär oavsett hur den konkret ser ut. Men ett erkännande av de stora farorna är inte detsamma som uppgivenhet. Även efter ett sådant nederlag skulle uppgiften att bygga ett revolutionärt svar som enar Ukrainas arbetare mot byråkrater, kapitalister och imperialister kvarstå. Det är inte troligt att något mer än en relativ stabilisering kan uppnås – fattigdom, arbetslöshet och missnöjet med korruption och klassklyftor kommer att kvarstå, och därmed möjligheter att mobilisera arbetare för sina intressen.

Flamman

Donetsk förbereder sig på attack

Henning S Rubin

Arbetaren 9 juli 2014

Ukrainas regeringsarmé intog i helgen städerna Slavjansk, hittills det främsta fästet för det väpnade motståndet mot regeringen i Kiev, och Kramatorsk. Miljonstaden Donetsk förbereder sig för nästa attack.

Väpnade rebeller hade i flera veckor slagit tillbaka arméns försök att inta de två orterna, som beskrivs som ”spökstäder” eftersom de flesta civila har lämnat dem. Framför allt Slavjansk utsattes i slutet av förra veckan för allt hårdare artilleribeskjutningar och flygbombningar innan rebellerna till slut drog sig tillbaka.

Ukrainska medier visade i helgen bilder på jublande människor som välkomnar de soldater som fördrivit de väpnade separatisterna från Slavjansk. Landets president Petro Porosjenko var också noga med att påpeka att befolkningen i de ”befriade områdena” redan denna vecka skulle få de pensioner och bidrag utbetalda, som hade frusits in sedan separatisterna förklarade sig oberoende från Ukraina i april. Han beordrade också att förnödenheter skulle skickas till området.

Offensiven fortsätter

På söndagen fortsatte den militära offensiven och flera mindre orter intogs av armén. En talesperson för den ukrainska armén meddelade på måndagen att man nu förberedde en belägring av Donetsk och Lugansk. Genom en ”total blockad” av de två städerna ska de separatistiska ”banditerna” tvingas att lägga ner sina vapen.

– Vårt motstånd är inte brutet, meddelade däremot Andrej Purgin, ledare för de separatistiska rebellerna i Donetsk. Enligt honom hade man dragit sig tillbaka från Slavjansk och Kramatorsk för att skydda civilbefolkningen, som utsattes för beskjutningar och bombningar från regeringsstyrkorna.

Rebellerna förbereder sig nu på ett väpnat försvar av Lugansk och Donetsk. Inför den väntade attacken sprängdes på måndagen flera vägbroar och ett järnvägsspår utanför Donetsk. På söndagen hölls en demonstration med tusentals deltagare som krävde ett oberoende från Ukraina i centrala Donetsk.

Stor oro i Donetsk

Många Donetskbor är oroliga för flygattacker. Butiker, banker och restauranger hölls i stort stängda i början av veckan, många människor valde att lämna städerna. Enligt ryska uppgifter har över 100 000 människor flytt till Ryssland under de senaste veckorna, andra källor talar om ungefär hälften så många. Antalet flyktingar befaras öka påtagligt om en offensiv mot miljonstaden Donetsk skulle inledas.

Ukrainas rikaste man, ståloligarken Rinat Achmetov med stora ägarintressen i regionen, vädjade på måndagen till regeringen i Kiev att inte bomba Donetsk. Också Tysklands utrikesminister Frank-Walter Steinmeier uppmanade regeringen att förhandla med rebellerna.

Lavrov kritiserar USA

Hans ryska kollega Sergej Lavrov uppmanade regeringen i Kiev att respektera den tidigare överenskommelsen om en vapenvila.

– Nu måste vi tänka på att rädda liv, sade Lavrov på en presskonferens i Bulgariens

huvudstad Sofia och menade att USA, till skillnad från ”ledande europeiska länder”, inte har insett allvaret av situationen i östra Ukraina.

Lavrov kritiserade konkret att USA backade regeringen i Kiev, trots att man så sent som i förra veckan hade brutit ett löfte om att förlänga en överenskommelse om en vapenvila. Detta löfte gavs på ett möte i Berlin med den internationella kontaktgruppen bestående av representanter för Ukraina, Ryssland, Tyskland och Frankrike. Ett nytt möte i Kiev på söndagen slutade dock utan resultat.

Internationalen

Svenskt bolag sägs äga hälften av Ukrainas gas och olja

Per Leander

Internationalen 27/6 2014

Svenska bolaget har Ukrainas gastillgångar

I största hemlighet har Misen, ett mindre Göteborgsbaserat företag, skaffat sig kontrollen

TOPPARNA I MISEN

Skandinaviska affärsmän är Misens ansikten utåt. Bolaget kontrolleras helt av anonyma ägare i

Det svenska företaget Misen Energy har skaffat sig kontrollen över hälften av Ukrainas jättelika gas- och oljetillgångar, som uppskattas vara värda tusentals miljarder kronor. Det avslöjar *Expressen* (25/6), och berättar att avtalet med ukrainska staten, som skrevs 2011 och är hemligstämplat fram till år 2036, ger Misen rätten till naturgasen i över 110 gaskällor på 26 fält i Ukraina och även innefattar oljetillgångar.

Totalt innebär det, enligt de senast redovisade europeiska gaspriserna för april, att värdet på naturgasen som Misen fått kontrollen över i dag ligger på 218 miljarder dollar, vilket motsvarar 1,5 biljoner svenska kronor, skriver *Expressen*.

Efter att *Expressen* publicerat sin artikel om Misen i onsdags, rusade kursen på bolagets aktier med 32 procent på bara fem minuter. Stockholmsbörsen drog då i nödbromsen och införde handelsstopp på aktierna, skriver *SvD Näringsliv*.

Bolagets VD Göran Wolff gick också ut på onsdagen för att dementera uppgiften i *Expressen*-artikeln om att bolaget skulle kontrollera mer än hälften av Ukrainas gas- och oljetillgångar. – Det stämmer inte, säger han till Nyhetsbyrån Direkt.

Misen Energy har tidigare kritiserats av bland annat Aktiespararna för bristande information om sitt intåg i Ukraina. Bolaget, som är baserat i Göteborg, kontrolleras helt av anonyma ägare som gömmer sig bakom brevlådeföretag i utländska skatteparadis, men för den dagliga driften står affärsmän från Sverige och Norge.

Även i början av april 2014 rusade Misens Energy med över 60 procent på börsen sedan bolaget och dess dotterbolag LLC Karpatygaz skrivit ett avtal om försäljning av 128 miljoner kubikmeter naturgas.

Vädjan om solidaritet från gruvarbetare i Donbass

Per Leander (översättning)

Internationalen 17/7 2014

Följande uttalande har skrivits av Michail Krylov, legendarisk ledare för den stora gruvstrejken i Ukraina 1991, och nu ordförande för Gruvarbetarnas Fria Fackförbund i Donetsk.

Arbetsbröder! Vi vill förklara för er hur det verkligen ligger till i Donbass. Den sanna bilden av vad som händer har misstolkats eller tystats i europeiska medier. Vi förstår att ni inte har det lätt att veta vad ni ska tro. Därför vill vi förklara att vi, gruvarbetare i Donbass, har tvingats ta till vapen och kämpa för våra liv, för vår överlevnad.

Vårt mål i denna konflikt är att få ett slut på blodbadet. Kriget måste sluta med en rättegång mot de krigsförbrytare som startade det. Vi kan inte ge upp för det skulle innebära vår fullständiga undergång både moraliskt och fysiskt. Redan från början var "Euromaidan" kontrollerad av storbourgeoisien: de ukrainska oligarkerna och deras utländska herrar. I februari detta år genomfördes en statskupp i Ukraina, med aktivt deltagande av nynazistiska organisationer. Som ett svar på detta uppstod en proteströrelse i de södra och östra delarna av landet, som till en början ställde de blygsamma kraven på federalism (med lokalval av

regionala politiker istället för tillsatta guvernörer från Kiev) och att ryskan skulle få behålla sin status som Ukrainas andra statsspråk. Men detta möttes med terror.

Det pågår nu ett riktigt krig i Donbass, där civila dödas, inklusive gamla, kvinnor och barn. Ni luras att tro att detta är ett krig mellan Ukraina och Ryssland. Men det stämmer inte. Det är ett krig mellan folket och en handfull oligarker som får stöd från EU och USA. Den stora tragedin i Ukraina är att de som tagit makten har lyckats smitta ner en stor del av befolkningen med nationalistiska och fascistiska idéer.

Vi, invånare i Donbass, kämpar mot alla former av nazism och fascism. Vi kämpar med vapen i hand för våra liv och för våra kära. Vi har ingenstans att fly. Detta är vårt hemland. Vi vädjar till er, arbetare i de europeiska länderna, om hjälp och solidaritet. Hjälp oss att slå tillbaka fascismens framfart i Ukraina. Det skulle bli en gemensam seger för oss alla!

Michail Aleksejevitj Krylov

ordförande för Gruvarbetarnas Fria Fackförbund i Donetsk
14 juli 2014

Ukraina: Dans på avgrundens rand

Tord Björk

Internationalen 24/7 2014

Anastasia Pjaterikova från Folkrepubliken Lugansk

Den 6-7 juli hölls en antikrigskonferens i Jalta på Krim, där ett första steg togs för att formulera ett program för att samla de ukrainska oppositionskrafterna i kampen mot högerregeringen i Kiev och bygga en internationell solidaritetsrörelse. Tord Björk från Sverige deltog på kongressen och lämnar följande rapport.

Ryktet hade gått. Hon skulle vara där. Anastasia Pjaterikova, danserskan som grundat det Luganska gardet, en del av självförsvaret eller milisen om man så vill i Sydöstra Ukraina som numera kallar sig Novorossija, ”Nya Ryssland”. Ett historiskt namn som detta område hade

under 1800-talet och som nu har återtagits som sammanslagning av folkrepublikerna Donetsk och Lugansk.

Och visst var hon där tillsammans med många andra ukrainare som motsätter sig regeringen i Kiev. Bredvid mig satt en försynt historielärare som också kom från Lugansk. Han hade samma historia att berätta som den mer framfusige affärsmannen från Charkov och matriarken, tillika riksordföranden för fredsorganisationen Ukrainas mödrar från Odessa. Oppositionsrörelsen mot den nya regeringen i Kiev hade börjat med små protester för att hävda vikten av lokalt inflytande i politiken och rätten att få tala det ryska språket, som den nya regimen ville förbjuda. Den stora majoriteten hade aldrig varit engagerade i politik förut, men omständigheterna ledde snabbt till att det blev en tvingande nödvändighet.

Mötet här i Jalta var första gången som oppositionen mot Kievregeringen kunde träffas. De som drivits i landsflykt efter uttalade dödshot från de nazistiska och fascistiska grupperna i Ukraina eller av direkt förföljelse från ukrainska säkerhetstjänstens sida, kunde träffa dem som var kvar och bedrev kampen inne i Ukraina och olika krafter från utbrytarrepublikerna. Syftet var tvåfald. Att formulera en gemensam syn på vad man önskade sig och få en gemensam grund för internationellt solidaritetsarbete med oppositionen. Förutsättningarna kan man säga var dåliga. Medan mötet pågick förlorade utbrytarrepubliken Donetsk staden Slavjansk som erövrades av den ukrainska armén. Någon ljusning i sikte syntes knappast någon annanstans i Ukraina heller. Men någon alternativ möjlighet att träffas på annat sätt fanns inte heller.

Trots den speciella situationen kändes mycket bekant från tvärpolitiska miljökamptomten i hårda konfliktsituationer med mobiliserad lokalbefolkning ur alla ideologiska läger och tillresande aktivister. Eller för den delen massmöten med jordlösa i Brasilien. I pauserna spreds propagandamaterial för Novorossija och det utbyttes lokala detaljerade berättelser om stort och smått, från hur flyktingar från krigsområdet kunde tas emot, till bekymren med att skriva en konstitution, eller den militanta organiseringen av det ungersktalande motståndet i Transkarpatien. Välformulerade experter höll tal om relevanta ämnen, i detta fall professorer i ekonomi specialiserade på utvecklingen i postsovjjetiska länder.

På något sätt gick det att få fram uttalanden, trots att översättarna hade påtagliga problem, och att de ukrainska männen ibland hade svårt att låta mötets många värtaliga kvinnor tala till punkt. Olika idéer om federalism av allehanda sorter flödade. Den ryske marxisten Boris Kagarlitskij var drivande bakom kongressen tillsammans med Alla Glinchikova som de krafter som kunde hålla ihop mötet. De kommer båda från Institutet för studier av globaliseringen och sociala rörelser i Moskva.

Som alltför vanligt var det olika trotskister som kom i luven på varandra med knivskarpa argument. Britten Richard Brenner från Förbundet för Femte Internationalen lade ut texten om nödvändigheten att benämna regeringen i Kiev som fascistisk. För att mobilisera fackföreningsrörelsen politiskt behövdes kopplingen till kampen mot fascismen, menade han. Hermann Dworzak från Österrike som tillsammans med mig deltog från nätverket Pragvåren 2 mot högerextremism och populism, protesterade kraftigt mot Brenners argument.

Kagarlitskij konstaterade lugnt att det var bättre att säga att utpekade personer gjorde dåliga saker snarare än att dåliga personer gjorde dåliga saker. Det tycktes råda enighet bland de internationella delegaterna om att den ukrainska regeringen ska beskrivas som en nyliberal högerregering som stödjer sig på fascistiska krafter. Men de mest ivriga deltagarna från Ukraina ville benämna regeringen i Kiev som en fascistjunta.

Så småningom började uttalandet ta upp det som varit ett framträdande tema på mötet: Den humanitära katastrofen i de krigsdrabbade områdena i Donbass och kränkningarna av mänsk-

liga rättigheter i hela Ukraina. Det närmade sig den avgörande punkten om hur ett förslag till internationellt uttalande skulle tas fram till dagen därpå. Kagarlitskij föreslog Brenner till uppdraget vilket fick mig och Dworzak att protestera förgäves.

Resultatet blev förutsägbart. Visserligen kallas inte regeringen i Kiev fascistisk, utan beskrivs som en regim på yttersta högerkanten, vilket för mig enbart innebar en omskrivning av samma sak. I övertaktisk nit hade Brenner också undvikit att ta upp någon benämning på utbrytarrepublikerna. Alla mina fördomar om sekteristiska brittiska trotskister besannades. De har förmåga att politiskt sabotera viktiga internationella folkrörelsesamarbeten som Europeiska sociala forum och klimaträttviserörelsen utifrån opportunistiska möjligheter att forma internationella rörelser så de ska passa deras inhemska intressen. Men inte i praktiken skulle det visa sig.

Att Brenner fått uppdraget kan ses mot bakgrund av att han representerade den starkaste solidaritetsrörelsen för Donbass som nyligen fått stöd också av Transportarbetarförbundet. Men hans utkast sattes i hög grad åt sidan. Den för min del avgörande skillnaden gentemot flera andra ställningstaganden var att de olika parterna beskrevs i någorlunda neutrala termer, istället för i kategorier som utesluter varje erkännande av legitimitet hos parterna genom att stämpla den ena eller andra sidan som enbart fascistiska eller kriminella terrorister.

Beskrivningen av regeringen i Kiev blev till slut enbart som en högerregering istället för högerextrem, och utbrytarrepublikerna benämndes som autonoma folkrepubliker. Att Rysslands agerande inte kritiserats på någon punkt är en stor svaghet. Om någon annan politisk väg hade varit möjligt med deltagande från de rörelser som mötts med fascistisk terror på Maidan redan innan maktskiftet skedde i Kiev i februari kan diskuteras.

Boris Kagarlitskij undanhöll inte något av de allvarliga inslagen av högerextrema nationalistiska krafter även i de nya utbrytarrepublikerna, vilket påstås från vissa håll.

Den dominerande kraften kände jag igen från andra liknande tvärpolitiska sammanhang. Det är dessa människor som inte syns till bland de som främst positionerar sig gentemot sådant som ideologiskt tycks vara mest lönsamt, som närvaron av nynazistiska Svoboda eller högersektorn i Ukrainas regering, eller motsvarande grupper i de nya republikerna Donetsk och Lugansk.

Det vilar något folkföraktande över den beskrivning av det som sker i Ukraina som främst ett resultat av geopolitiska aktörers agerande, eller att det viktiga är att allt går demokratiskt konstitutionellt rätt till. Man kan se övergången från folkliga protester på Maidan till inbördeskrig som avgörande, eller peka på övertagandet med våld av offentliga byggnader på Krim och i Donbass som avgörande händelser i skeendet. Men vad ska vi då säga till de 400 demonstranterna på väg hem från Kiev till Krim den 20 februari. De omringades av högersektorns fascister, drogs ut ur bussarna, misshandlades under åtta timmar, och filmades förnedrande för att visa hur man ska behandla de som motsatte sig den omvandling som var på gång.

En buss brändes upp. Hur många som dog vet man inte i denna en av många underrapporterade händelser som systematiskt inte blir utredda. Som Odessamassakern, då ett 40-tal oppositionella brändes till döds i Fackföreningarnas hus, eller vad som hände i staden Mariupol den 9 maj, då ett tiotal civila sköts till döds på öppen gata av ukrainska armén.

När börjar ett inbördeskrig och när slutar det? Vilken roll har de sammantvinnade ekonomiska, ekologiska och politiska faktorerna med sina transnationella förgreningar? Som få andra skeenden ställs nu vår tids sociala och ekologiska utmaningar på sin spets där den svarta jorden är som mest bördig med rikedomar även under marken.

Vad händer härnäst? Läraren från Lugansk är pessimistisk. Bombningarna som nu pågår över nästan hela Lugansk kan sägas bekräfta hans oro. Nedskjutningen av det malaysiska passagerarplanet över konfliktområdet spår på konflikten. Medan jag själv och andra internationella delegater kan dra sig hemåt till lugn och ro, åker de ukrainska kamraterna hem till än värre förhållanden. Men ett första steg togs för att formulera internationell solidaritet och ett program för krafter från olika delar av den svarta jordens folk. Oavsett var vi kommer från lär vi behöva lära oss att dansa på avgrundens rand.

Tord Björk

Uttalande: Stoppa kriget i Ukraina

*Följande deklaration antogs på Jalta den 7 juli 2014 av medborgare från Ukraina och representanter från internationella solidaritetsgrupper.*¹

En enorm humanitär katastrof och allvarliga brott mot mänskliga rättigheter pågår i Ukraina. Regimen som tog makten i Kiev i februari 2014 för ett brutalt krig mot de sydöstra delarna av landet.

Samarbetsavtalet med EU, som Kiev skrev under den 30 juni, utlovar med sitt besparingsprogram att allvarligt sänka det ukrainska folkets levnadsstandard och avveckla den inhemska industri, som huvudsakligen är belägen i de sydöstra delarna av landet. I den nya regeringen finns ministrar från yttersta högern och ett av den nya regimen's första beslut, som sedan upphävdes, var att skriva om språklagen, vilket hotade rättigheterna för miljoner medborgare som talar ryska, ungerska eller andra språk.

Högerregeringen blev direkt erkänd som legitim av USA och EU, och fick enormt ekonomiskt, diplomatiskt och militärt stöd från västmakterna. Målet för väst är att öppna upp den ukrainska marknaden för det internationella finanskapitalet. USA vill också fortsätta sin expansion av Nato och den militära omringningen av Ryssland, vilket bara kan medföra ytterligare destabilisering av regionen.

De som försöker protestera mot regeringen i Kiev fängslas, misshandlas och drivs i landsflykt. Ett av de värsta fallen av dessa attacker mot oppositionella var mordet på minst 48 anti-fascister i Odessa den 2 maj.

Folket i sydöstra Ukraina har försökt försvara sig själva mot Kievs förtryckande politik. Fredliga demonstrationer mot nedskärningar och för självstyre, har mötts med våldsamma attacker från beväpnade gäng och fascistiska paramilitärer, samt det nyligen bildade ukrainska Nationalgardet som består av frivilliga soldater från högerextrema grupper.

I en folkomröstning i maj röstade invånarna i regionerna Donetsk och Lugansk med överväldigande majoritet för självstyre och förklarade sig som oberoende folkrepubliker. När Kiev nu försöker återta dessa områden dödas många civila i striderna, samtidigt som folket inte får tillgång till mat, vatten och mediciner.

Vi, representanter från sydöstra och centrala Ukraina, och delegater från internationella grupper som solidariserar sig med krigsmotståndet i Ukraina, har antagit denna deklaration för brådskande internationell handling. Vi kräver:

1. Att Kiev omedelbart ska upphöra med krigföringen.
2. Direkta samtal mellan Kiev och representanter för republikerna Donetsk och Lugansk.
3. Ett omedelbart stopp för Kievregeringens brott mot mänskliga rättigheter.
4. Bildandet av en internationell solidaritetsrörelse som kan bidra med omedelbart och långsiktigt bistånd till folket som nu är under attack, genom insamlingar för humanitär

¹ Se även uttalandet *Zimmerwald 2014: "Få stopp på kriget i Ukraina"* från den Ukraina-konferens som hölls början av juni i. Uttalandet finns med i artikelsamlingen [Vänsterpress om Ukraina början av juni 2014](#)

hjälp och stöd till deras politiska kamp med icke-våldsmedel, och att berätta vad som verkligen händer i regionen.

5. En internationell utredning ledd av jurister och människorättsaktivister om krigsbrott och brott mot mänskliga rättigheter.
6. Ett stopp för den nuvarande och framtida åtstramningspolitiken.
7. Ett stopp för Natos, EU:s och USA:s militära stöd till regeringen i Kiev.
8. Ett omedelbart stopp för Natos aktiviteter i Ukraina och i centrala och östra Europa, som syftar till att ge ytterligare materiellt och moraliskt stöd för Kievregeringen i dess inbördeskrig.
9. För internationella protester mot Natos kommande toppmöte i Wales i september.

Undertecknat av följande ukrainska organisationer:

Centre for Coordination and Support of Ukrainian Federation

Union of Ukrainian Citizens

Socialistpartiet Borotba

Slaviska gardet (Zaporozje)

Folkets enighet (Charkov)

Lugansk-gardet

Olika antifascistiska grupper från Sumy, Kiev, Dnepropetrovsk, Zaporozje och Odessa

Övriga undertecknare

Alan Freeman, Richard Brenner (UK), Radhika Desai, Roger Annis (Kanada), Hermann Dworzak (Österrike), Jeffery Sommers (USA), Tord Björk (Sverige), Kai Ehlers (Tyskland), Boris Kagarlitskij, Vasilij Koltasjov, Alla Glinchikova (Ryssland), Vladimir Rogov, Aleksej Anpilogov, Aleksej Albu (Ukraina), Jana Manuilova (Donetsk), Anastasia Pjaterikova (Lugansk).

Ukraina förbjuder Kommunistpartiet

Per Leander

Internationalen 24/7 2014

I onsdags antog det ukrainska parlamentet en lag som upplöste den kommunistiska partigruppen som därmed uteslöts och fråntogs sin representation i parlamentet. Kommunisterna, som har 23 platser i parlamentet, fick inte delta vid omröstningen utan kastades ut med våld av de andra parlamentarikerna, ledda av nynazisterna i Svoboda. Parlamentet förbereder nu ett totalförbud av Kommunistpartiet.

Under tisdagen torterades och mördades också Vjatjeslav Kovsjyn, en av ledarna för Kommunistpartiet i staden Glinki, av ukrainska nationalgardet.

Det ukrainska kommunistpartiet är trots namnet ett relativt tamt reformistiskt parti, på många sätt jämförbart med svenska Vänsterpartiet, och från samma stalinistiska bakgrund och tradition. I senaste parlamentsvalet (2012) fick Kommunistpartiet 13 procent av rösterna.

Även om många av de kommunistiska politikerna är karriäristiska och kompromissvilliga byråkrater, så är den ukrainska högerregimens förbud av Kommunistpartiet en allvarlig attack mot hela den ukrainska arbetarrörelsen.

Redan i samband med nationalisternas maktövertagande i den så kallade Maidanrevolutionen i februari, inleddes organiserade politiska förföljelser och ren terror mot kommunister och socialister i Ukraina. Vänsterpartiernas kontor stormades och togs över av fascistiska miliser på flera håll i landet, och många socialister har mördats eller drivits under jorden och i landsflykt.

Vid det ukrainska presidentvalet, som hölls tidigare i somras, hindrades också Kommunistpartiets kandidat Petro Symonjenko att ställa upp i valet.

Offensiv

En väg till fred i Ukraina?

Offensiv 26/6 2014

Efter att flera hundra har dödat och närmare 35 000 drivits på flykt utlyste den Ukrainas nyvalde president Petro Porosjenko en en vecka lång vapenvila. Vapenvilan ingår i den fredsplan som presidenten presenterade i slutet av förra veckan.

Den proklamerade vapenvilan, som inleddes under den gångna helgen och avslutas den 27 juni, och fredsplanen hade föregåtts av intensifierade försök från regimen att med vapenmakt återta kontrollen över östra Ukraina.

Den fredsplan och vapenvila som presidenten har proklamerat är starkt villkorad och har mer drag av ett ultimatum än en verklig fredstrevare.

De proryska grupperna i östra Ukrainas första respons på vapenvilan var negativ, men efter några dagar blev responsen mer positiv.

Porosjenko agerar med ett starkt stöd från EU och USA, som ser honom som den mest tillförlitliga av Ukrainas västorienterade oligarker (Porosjenko är miljardär och känd som chokladkungen).

Rysslands president Vladimir Putin, som även han först höll sig avvisande till Porosjenkos vapenvila, har gjort en helomvändning och menar nu att eldupphöret kan utgöra en grund för meningsfulla förhandlingar. Samtidigt har Ryssland beordrat ”full stridsberedskap” för 65 000 soldater som finns stationerade i landets mellersta del och NATO trappar ständigt upp sin militära närvaro i de länder som gränsar till Ryssland.

Putin försöker gå en i längden omöjlig balansgång mellan å ena sidan nationalistiska stämningar på hemmaplan och de proryska grupperna i östra Ukraina och å andra sidan viljan att tina upp förbindelserna med Väst och ”normalisera” relationerna till de styrande i Kiev. Den ryska härskande klassen har, efter det ytterst kostsamma övertagandet av Krimhalvön, blivit allt mindre hågad av tanken på att östra Ukraina ska bli en del av Ryssland.

De tilltagande spänningarna i Ukraina och det moderna kalla krig som utvecklats har skapat många i det närmaste oöverstigliga hinder för en uppgörelse. Men rädslan för ett storkrig är en

tillbakahållande avskräckande faktor, som kan öppna dörren till förhandlingar och en uppgörelse som åtminstone temporärt dämpar konfliktens intensitet.

Men varken regimen i Kiev och Väst eller de självutnämnda ledarna i östra Ukraina och den ryska härskande klassen, som alla har band till de härskande oligarkerna, kan erbjuda en väg framåt för Ukrainas arbetare och fattiga.

Bara steg mot arbetarklassens enhet och självständiga hållning kan hindra att Ukraina våldsamt faller samman.

Även om arbetarklassen ännu inte har trätt fram på scenen som en egen kraft, har mindre men betydelsefulla protester ägt rum under de senaste månaderna. I både östra och västra Ukraina har arbetare nyligen strejkat för högre lön och bättre villkor. Protester har även ägt rum mot de olika miliser som härjar i östra Ukraina och i landets västra del rapporteras det om att anhöriga har protesterat mot att deras söner skickas ut i krig.

Det är endast genom självständig kamp och organisering som arbetarklassen kan vända dagens våldsamma utveckling och staka ut en väg till enhet och fred.

Proletären

”Ukraina håller på att brytas sönder”

Patrik Paulov

Proletären 3/7 2014

Med Washington bakom sig håller de styrande i Ukraina på att driva landet mot kollaps. Nyliberal ekonomisk politik kombineras med krig mot det egna folket. Så beskriver Olga Levtsjenko från Ukrainas kommunistiska parti läget 100 dagar efter statskuppen.

När drygt 40 kommunist- och arbetarpartier möts i belgiska Louvain-la-Neuve får Ukrainas kommunistiska partis representant ett särskilt varmt mottagande.

– Jag vill tacka för allt stöd. Tillsammans kan vi stoppa fascismen, säger Olga Levtsjenko när hon på det internationella seminariet rapporterar om den våldsamma och farliga situation som Ukraina befinner sig i.

Hon är en av kommunistpartiets ledamöter i det nationella parlamentet och vice sekreterare i partiorganisationen i Kiev.

Statskuppen i Ukraina, västs inblandning och den blodiga konflikten i öster är ett återkommande ämne på seminariet, vars tema är imperialismen 100 år efter Första världskrigets utbrott. Ukrainas kommunistiska parti har drabbats hårt av de fascistiska krafternas frammarsch.

– Det pågår ett krig mot kommunistpartiet, säger Olga Levtsjenko.

Det som började med attacker mot monument för segern över fascismen i Andra världskriget gick snart över i våld mot kommunistpartiets aktivister och lokaler.

– Mitt eget kontor vandaliserades och ockuperades utan att polisen gjorde något. Samtidigt står parlamentets talman Oleksandr Turtjynov och säger att kommunistpartiet borde förbjudas. Det finns ingen respekt för lag och ordning i dagens Ukraina.

När seminariet genomförs har det gått drygt hundra dagar sedan statskuppen 22 mars då fascisterna och liberalerna tillsammans tog makten. I maj genomfördes ett val som västvärlden utmålat som demokratiskt.

Det ukrainska kommunistpartiet lanserade först partiordföranden Petro Symonenko som presidentkandidat, men valde under kampanjens gång att bojkotta hela valet. Det eskalerande kriget i östra Ukraina och våldet mot kommunisterna omöjliggjorde ett demokratiskt och legitimt val.

– Presidentvalet 25 maj var en fars, säger Olga Levjtjenko. Det verkliga regim-skiftet skedde inte efter valet utan i samband med kuppen. Det var USA och EU som kom överens om att Petro Porosjenko skulle bli president, Arsenij Jatsenjuk premiärminister och Vitalij Klytjko borgmästare i Kiev.

Olga Levjtjenko tecknar en bild av de många motstridiga intressen som står mot varandra i dagens Ukraina.

Allt började när den tidigare presidenten Viktor Janukovitj valde att inte skriva under avtalet med EU på grund av dåliga villkor för Ukraina. När han istället föredrog tullunionen med Ryssland inledde väst och dess ukrainska vänner sina motaktioner. De drog nytta av ett existerande folkligt missnöje i Ukraina.

Förutom den storpolitiska maktkampen mellan väst och Ryssland om kontrollen över det strategiskt viktiga landet finns också motsättningarna mellan Ukrainas storkapitalister. Oligarker som stödde den störtade presidenten har nu förlorat sina privilegier till andra oligarker.

– President Porosjenko är själv mångmiljardär och flera andra oligarker har utsetts till regionala ledare, säger Olga Levjtjenko. Men vi är emot oligarkerna oavsett vilka de är.

Under de gångna månaderna har det blivit allt tydligare att folkflertalet inte har något gott att vänta från de nya härskarna. Sociala nedskärningar har inletts samtidigt som priserna på mat, mediciner, el och gas stigit dramatiskt. Kommunistpartiet varnar för att antalet fattiga i Ukraina kommer att fördubblas. Samtidigt kommer nya korruptionsavslöjanden.

– Den nya regeringen stjälar folkets pengar precis som den förra, säger Olga Levjtjenko.

Den folkfientliga politiken märks också i den massiva upptrappningen av våldet. Enligt Olga Levjtjenko är det ukrainska oligarker som finansierar de väpnade fascistgrupper som attacker folket i framförallt östra delen av landet.

– Efter 100 dagar har regeringen visat att den håller på att leda Ukraina mot en total kollaps. Krim är förlorat och det är inbördeskrig i öster. Ukrainas fortsatta existens som stat är hotad.

– Vi kräver att alla krigshandlingar genast avbryts, fortsätter Olga Levjtjenko och pekar ut kommunisternas väg till fred och för att rädda Ukraina som land:

Ett stopp för regeringens så kallade antiterroristoperation mot det egna folket, avväpning av alla illegala väpnade grupper, fredsförhandlingar med deltagande av alla folkliga organisationer och ett slut på den utländska inblandningen.

Alla partier på seminariet i Louvain-la-Neuve är inte överens med Ukrainas kommunistiska partis ståndpunkter. Andra representanter från regionen framför en till delar motstridig bild.

Ryska federationens kommunistparti står bakom Rysslands annektering av Krim. Vad som skett är, enligt de ryska kommunisterna, att en historisk oförrätt upphävts. Sextio år efter det olagliga ”bortskänkandet” av Krim har området återförts till moderlandet.

Ukrainska kommunisters förbund kritiserar Olga Levjtjenko för att hennes parti inte stödjer upproret i öster. Vad som händer är, enligt Ukrainska kommunisters förbund, ett arbetaruppror mot de fascister och oligarker som förts till makten genom västimperialismens kupp.

Olga Levjtjenko får i diskussionen frågor om hur Ukrainas kommunistiska parti ser på arbetarnas roll i östra Ukraina och utropandet av de så kallade folkrepublikerna i Donetsk och Lugansk.

– Vi stöder de krav som arbetarna i öster reser, svarar hon. Arbetarklassen vet att den inte har något att vinna på frihandelsavtalet med EU. Det betyder stängda fabriker, förlorade jobb och sociala nedskärningar. Men vi stöder inte plundringen av vapenförråd och inte den väpnade kampen. Konflikten måste lösas med fredliga medel.

Vad gäller de folkomröstningar om självständighet som genomförts i Donetsk och Lugansk har kommunistpartiet kritik mot genomförandet och hur frågorna formulerades.

Men Olga Levjtjenko säger samtidigt att resultatet i omröstningarna ger uttryck för en opinion som måste tas på allvar, till exempel vad gäller ryska språkets ställning och kravet på ökad självständigt.

– Folket i östra Ukraina vill ha förändring. Man måste lyssna på deras åsikter.

Olga Levjtjenko får slutligen frågan om varför partiet inte lämnat parlamentet i Kiev i protest mot kuppen och regeringens krig i öster.

– Kommunisterna i parlamentet är bara 30 ledamöter av 450. Parlamentet förlorar inte sin legitimitet bara för att våra platser är tomma, svarar Olga Levjtjenko.

– Dessutom vill de styrande förbjuda kommunisterna, och de har vid ett tillfälle kastat ut oss från en parlamentsdebatt. I det läget kan inte vi ge upp den enda plats där vi kan tala och höras över hela landet.

Ukraina i EU:s grepp

August Eliasson

Proletären 3/7 2014

Frihandelsavtalet mellan EU och Ukraina kommer att innebära arbetslöshet, nedskärningar och sänkta pensioner.

Sju månader efter att Ukrainas dåvarande regering plötsligt tackade nej till EU-avtalet och istället vände sig till Rysslands tullunion är nu motsvarande EU-avtal påskrivet. EU och USA vill minimera Rysslands ekonomiska inflytande och samarbete med sina grannländer och samtidigt utöka den europeiska marknaden och införliva Ukraina i väst imperialismens sfär.

EU-avtalet kommer, tillsammans med lånekraven från Världsbanken och IMF, att leda till kraftigt sänkt levnadsstandard. Det sägs öppet både av Ukrainas kuppregering och av ekonomer i väst.

Den politiska delen av EU-avtalet skrevs under redan i mars, strax efter kuppen mot president Janukovitj. Då förklarade den nye premiärministern Arsenij Jatsenjuk att han ledde en ”kamikaze-regering” eftersom de ekonomiska reformerna skulle vara mycket impopulära.

Regeringen har därefter skurit ned gassubventionerna vilket lett till att priserna ökat med över 50 procent sedan i maj. Framöver väntar kraftigt minskade offentliga utgifter genom sänkta pensioner och löner och minskat antal offentliganställda.

Avtalet kommer också att leda till nedläggningar och konkurser, med ökad arbetslöshet som följd, när den ukrainska industrin tvingas konkurrera med europeiska. Det är anledningen till att vissa industrikapitalister i Ukraina hellre vänder sig till Ryssland.

Regeringen trappar nu upp de militära operationerna i sydöstra Ukraina. Avtalet med EU kräver att läget stabiliseras och att regeringen återtar kontrollen i de upproriska delarna där mycket av den tunga industrin finns.

Västmakter utnyttjar flygplanskrasch i Ukraina

August Eliasson

Proletären 24/7 2014

Ännu är det oklart vad eller vem som fick ett malaysiskt flygplan att störta i sydöstra Ukraina förra veckan. Trots det försöker USA, EU och Ukrainas regering utnyttja olyckan för att slå mot Ryssland.

Det malaysiska flygplanet flög över de områden i sydöstra Ukraina där strider pågår mellan Ukrainas armé och motståndare till landets kuppregering. Mycket tyder därför på att det kan ha skjutits ned av misstag av någon sida.

Det vore heller inte första gången ett civilt flygplan skjuts ned av militär av misstag. I oktober 2001 sköt ukrainsk militär ned ett ryskt passagerarflygplan över Svarta Havet och 78 människor miste livet. Först misstänktes tjetjenska rebeller, men Ukrainas militär erkände senare att planet skjutits ned av misstag under en militärövning.

I juli 1988 sköt en US-amerikansk kryssare ner ett iranskt passagerarflygplan, som av misstag identifierats som ett stridsflygplan, över Persiska viken. 290 människor omkom direkt.

Det malaysiska flygplanets svarta låda är hittad och överlämnad till internationella organ. Det återstår att se vad den informationen kommer att visa. Oavsett vem eller vad som orsakat kraschen är det uppenbart att USA, EU och Ukraina använder händelsen för att slå mot Ryssland och motståndsgrupperna i sydöstra Ukraina.

Samtidigt som väst fördömer Ryssland, utan några klara bevis för dess inblandning, fortsätter den ukrainska arméns artilleribeskjutning av Donetsk med många civila dödsoffer som följd. Målet är att kväsa de upprorsstämningar och väpnade grupper som vägrar erkänna den ukrainska regeringen som tillsattes genom en kupp i mars i år.

I parlamentet fortsätter också försöken att förbjuda Ukrainas kommunistiska parti. Efter att sex ledamöter plötsligt hoppat av kommunistpartiets parlamentsgrupp försöker högern utnyttja detta för att helt upplösa, och helst helt förbjuda, kommunisterna.